

BALÁSSY LÁSZLÓ VERSEI

Domján Edit emlékére

A Napmadár
alázuhant az éjbe
a magányból előlép a halál
Egy csillag földre szállt — kihunyt a fénye
nem látod soha már
Magának ő csak perceket kapott
(ki törődött vele?!)
tehetség siker

mind-mind hajsza volt
és nem volt élete
Hattyú dalolt a fekete vizen
és nem figyelt föl senki sem
Emlékek, film, magnószalag
és csönd

csönd

csönd

Más nem maradt

Vázlat háború után

Ó, mennyi dermedt mozdulat
a hóban szerieszét
Pilátus ül a romokon
és mossa a kezét

Farizeusok

Imamalmok forognak
szavak szétnyíló szárnyain
lebeg
a magakellető áhítat
(Lukács 18, 9-12!)
ők leskelődnek
mint ugrásrakész
elszánt orgyilkosok

Pascalis mysterii

Legendává halványulnak a szentek?
A napsugár a tóban
még nem a Nap;
György, Filoména, Januárius (meg a többi)
akárki volt:
a Fény visszfénye csak
és Az cselekszi a csodát
Akit a tükrökép mutat

Kaifás

és amikor már minden vád megdőlt
mindig van kéznél
két hamis tanú

Michelangelo

Hány bőrt nyúznátok le róla ha élne?
Ő festi az Ítéletet
a mindenség mennyezetére

Betzesda

Feküdtünk öt-oszlopú csarnokokban
nem hullámozott a tó
(Megrokkantunk a háborúkban)
Te arra jöttél
azt mondtad: „Kelj föl és járj”
Mi fölkeltünk
és járni kezdtünk

Auschwitzi szárnyasoltár

16.670
egy szám a másik helyett
énekelnek a halálraítéltek
aztán az injekciós tű
(a szegek meg a lándzsa a Golgotán)
Könyörög érettünk
Boldog Kolbe Maximilián